

Wat is dat ook al weer voor een maaltijd die Jezus met zijn leerlingen op deze avond houdt? Want deze maaltijd heeft hij niet ‘bedacht’. Deze maaltijd was er al vóór zijn geboorte.

Ook hij zal - als Joods jongetje - aan die tafel ooit voor het eerst de vraag hebben gesteld waarmee deze viering altijd opent: ‘Waarom is deze avond anders dan andere avonden?’

En zijn vader zal het verhaal hebben verteld. Dat ze slaven waren in Egypte, de Joden. In een land van angst en dood. Dat God naar hen omzag en er úít zou leiden.

Hún bloed zou niet langer vloeien in dat land van angst en dood. En als symbool daarvan slachtten ze een lam - het paaslam - en streken het bloed aan hun deurposten. *Deze keer* zou de dood hén níét raken - God zij dank! Ze zouden vrij zijn - eindelijk vrij.

Deze maaltijd viert Jezus op deze avond met zijn leerlingen. En hij doet iets buitengewoons: hij identificeert zich met dat paaslam.

Ook *zín* tijd is een tijd van angst en dood. De Romeinse onderdrukking is hard. En de religieuze onderdrukking is zwaar. Jezus zelf wordt voortdurend in zijn onorthodoxe liefde bedreigd.

Het is een verharding in de samenleving die wij in onze tijd wel kunnen herkennen. Verhitte debatten over de ‘praktijk’ van de liefde - de ruimte die je elkaar gunt, gastvrijheid voor wie vluchten. Doodsbedreigingen zijn gewoon geworden.

Kan wat deze maaltijd viert: *bevrijding* uit zo’n “land van angst en dood” ook in het hier en nu wáár worden, concreet?

‘Ja’, zegt Jezus met heel zijn hart. ‘Ja’, zegt hij, ‘laat mij dat paaslam zijn, zodat jullie vrij kunnen zijn’.

‘Laat mij Psalm 23 zijn, laat mij die herder zijn, die stok en die staf, die je een weg baant en die je steunt. Laat mij dat zijn, opdat jullie dat - ooit - voor elkaar zijn.’

Dat is op deze avond zijn offer. Denk dat *dichtbij*. Denk niet aan een ‘religieus offer’ om een ontstemde Godheid tevreden te stellen. Denk niet aan ritueel bloed dat moet vloeien om een of ander “kosmisch” evenwicht te moeten herstellen.

Zijn hele weg tot op deze avond: de weg van een herder, die goed is voor zijn schapen. Die aan hen nabij is in de donkere ‘schaduwen van de dood’ in ons leven. Die nieuwe kracht geeft en moéd. Die lammen laat lopen, blinden de ogen opent, doven hun oren. Die melaatsen niet schuwt en beschuldigde en veroordeelde mensen een *kans* geeft.

Deze hele weg - deze hele manier van in vrijheid *liefde* doen - is ten dode gedoemd. Want zoveel liefde wordt niet verdragen. ‘Dat kán niet’ zeggen wij, ‘de hele wereld liefhebben’. Zo wordt deze verraden en verloochend, ook al ontkennen we dat we dat doen. ‘Ik toch niet, Heer?’ - Ja, jij - jij ook...’.

Deze weg helemaal gaan - *dat* is hier het ‘offer’. Een *kostbaar* offer.

Daarom begint het verhaal in Bet-Ani: het huis van de armen. Voor hén is dit offer van liefde. En *in* Bet-Ani - 'Armenhuis' - is hij ín het huis van Simon de melaatse. Dat je het maar wéét wat liefhebben is.

Er is in het verhaal een vrouw die dit alles *uitbeeldt* in een buitengewone daad. Ze giet in dat armenhuis peperdure mirre over Jezus' lichaam.

'U nodigt mij aan tafel voor het oog van de vijand, u zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.'

Zij *tekent* - *symboliseert* - zijn weg van liefde, zijn offer. Totale verspilling! 'Dat is toch niet nodig'. 'Geef dat geld dan aan de armen', rationaliseren wij. Net als bij wat Jezus doet *verdragen* we het niet.

De leerlingen worden boos. Maar je vraagt je af: hebben zij dan zélf gegeven wat deze vrouw heeft gegeven?

Ze lopen weg van wat ze doet - zoals ze veel later die avond, wanneer het donker is gekomen - weg lopen van wat Jezus doet.

Maar Jezus maakt haar en wat zij doet *onvergetelijk*. Hij zegt: 'waar ook ter wereld het Evangelie verkondigd wordt, daar zal verteld worden wat zij heeft gedaan heeft, ter herinnering aan haar', tot haar *gedachtenis*.

'Ín háár vind je terug álles waar ik voor sta, álles waar ik in geloof: liefde, overvloedige, irrationele, liefde - noem het voor mijn part 'verspilling' - maar zĳ doet wat ík doe'.

Het valt op dat later aan Tafel Jezus bij de zogeheten 'inzettingswoorden' *niet* zegt: '... doe dit tot mijn gedachtenis'. Mattheus schrijft dat níét. Hij bewaart dat woord 'gedachtenis' voor deze vrouw. In háár zie je wat Jezus zelf heeft gedaan. Vergeet haar nooit!

Het lichaam dat zij zalft, is het lichaam dat hij geeft. Brood en wijn. Zijn leven dat hij laat breken, 'uitgieten'. De weg van liefde die hij - deze avond ook met óns - *deelt!*

Dat kostbare - ook in ons: die kwetsbare en onberedeneerbare liefde in ons mag niet sterven vóór we doodgaan. We gaan allemaal een keer dood, maar laat deze kostbare liefde niet in jou sterven.

Dat is wat Jezus ons geeft, waarin hij ons vóórgaat, deze avond.

'U nodigt mij aan tafel voor het oog van de vijand, u zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.'

We mogen het uit zijn hand ontvangen, deze buitengewone en overvloedige liefde van God.

Moge het zo zijn - Amen.